

שאותה אהב מאוד, ועם ילדים רבים שלו, בנים
ובנות.
יום אחד האיכר ישב על מרפסת ביתו, נח אחרי
יום עבודה קשה. פתאום שמע שיחה בין תאו
וחמור שעמדו בחצר.
"איזה חיים טובים לך, אחי!" היה אומר התאו
לחמור "השוקת שלך מלאת חציר וגרעינים
מובחרים, ומים נותנים לך ישר מהבאר. וגם
עבודה קלה. פעם או פעמיים בעל הבית נוסע
עליך העירה הלוך וחזור, וזו כל מלאכתך. והחיים
שלי קשים מאוד בהשוואה לשלך.
עם שחר מוציאים אותי לשדה ואני מושך מחרשה
עד הערב. העול משפשף את הצוואר שלי עד דם,
רגליים כואבות, עיניים מתכסות באבק. זורקים לי
קצת קש יבש וחופן פולים בשלים וכולאים אותי
בלילה בתוך פסולת ולכלוך. נותנים לי לישון
שעות אחדות ושוב לעול. וכך אני טורח יום אחרי
יום."
החמור הסתכל על התאו בזלזול.

חי פעם איכר שאללה הקנה לו כושר להבין את
שפת החיות והציפורים. אך הוא היה צריך לשמור
את הדבר בסוד, ואילו גלה אותו למישהו, היה
מת.
במשק האיכר היו בעלי חיים רבים, כבשים,
תאנים, עופות, חמור וכלב. הוא חי עם אישה,

שמע בקולי וחיך יהיו קלים יותר. מחר, כשרק יוציאו אתך מהמכלאה, תיפול על הארץ ועל תסכים ללכת לשדה, גם אם יתחילו להרביץ לך. אז יחזירו אתך למכלאה ואתה רק תריח את האוכל שיתנו לך, ותתרחק ממנו. אז יחשבו שאתה חולה ויתנו לך לנוח כמה ימים." עצתו של החמור מצאה חן באוזני התאו. למחרת, רק כששמו עליו את העול והוציאו לשדה, הוא נשכב על הארץ ולא קם. כמה שדחף אותו החורש, כמה שלא הכה במקל, שום דבר לא עזר. חצי יום השתדלו להזיז אותו, ואחר כך, בלית ברירה, החזירו למכלאה. שם הוא לא ניגש לאוכל אלא נחר בכעס.

בעל הבית הגיע בבוקר וראה – התאו שוכב, באוכל לא נגע. ואז הוא נזכר בשיחה ששמע יום קודם, בין התאו והחמור. הוא העמיד פנים כאילו לא מבין מה קורה, אלא אמר לחורש "קח את החמור הבטלן ותרתום אותו במקום התאו." החורש עשה כך. שם את העול על החמור, וכל

"לא סתם קוראים אתך בהמה גסה" אמר "אתה טיפש אם אתה עובד מבוקר עד ערב. בעל הבית התרגל לעבודתך, ומה הוא נותן לך בתמורה? בערב, רק כשראית את המכלאה שלך אתה גועה בשמחה ורוקע ברגל. את האוכל הדל שלך נראה לך כמו סעודה טובה. לכן הם חושבים שאתה מאושר."

היום חרש אתו את השדה. החמור, שלא היה רגיל לעבודה, התעייף מהר, אבל כשרק ניסה לעמוד ולנוח היה מקבל מכה מהחורש. בערב חזר מוכה ועייף, צוואר משופשף, צדדים כואבים ממכות, רגליים מתכופפות. ובינתיים התאו נח במכלאה שלו, ואיש לא הטריד אותו. כמה שהוא בירך את החמור על העצה הטובה!

והחמור אפילו לא הסתכל עליו, כל כך עייף היה. הוא הצטער מאוד, המסכן, שלימד את התאו לשבות מעבודה. עכשיו תכנן רק איך להינצל מהצרה הזו שהביא על עצמו, ולהחזיר את התאו לשדה.

בערב בעל הבית ישב שוב לפני הבית ונהנה מערב קריר. והחמור, נושם בכבדות, שאל את התאו:

"מה אתה מתכוון לעשות מחר, ידידי?"
"איזו שאלה! אותו דבר כמו היום" ענה התאו
"החיים החדשים מתאימים לי מאוד. אשתדל

היה להפסיק.
לקול הצחוק יצאה מהבית
אשתו, סבורה כי הוא צוחק
ממנה.
"מה עשיתי שמשעשע אותך
כל כך?" שאלה "נו, תגיד
לי!"
"לא עשית כלום" ענה "אך
אינני יכול להסביר לך מדוע
אני צוחק. אם אגלה –
אמות."
דבריו הרגיזו את אשתו.
"עכשיו אני מאמינה שאתה
באמת צוחק ממני ומפחד
לספר לי. בעל אוהב יעדיף
למות מאשר לעשות מאשתו
משהו מגוחך. אם לא תגיד
לי, אעזוב אתך!" והיא
כיסתה את פניה והתחילה

להמשיך כך ולהמשיך,
כמה שרק אוכל."
"הי! במקומך הייתי ניזרה,
ידידי תאו!" אמר החמור
"החיים שלך בסכנה.
שמעתי איך בעל הבית
אמר לחורש שבתאו חולה
אין כל תועלת, ולכן צריך
יהיה לשלוח אותו לשוחט
ולשחוט אותו. והנה עצה
שלי. מחר קום ולך
לעבודה, כי אחרת ימיר
ספורים."
למחרת, כשרק החורש
הופיע במכלאה, התאו
נחר בשמחה, הגיש את
צווארו לעול ויצא לשדה.
בעל הבית ראה זאת ופרץ
בצחוק. הוא צחק ולא יכול

על הגורל שלו – חיים או מוות.
בחצר טייל תרנגול גדול, וקרקר כשהוא מביט על
התרנגולות שלו. ובעל הבית שמע איך הכלב
מדבר אל התרנגול:
"הי אתה, קוקוריקו! אינך מתבייש לנפנף בכנפיך
ולצעוק על העופות שלך בזמן שבעל הבית שלנו
עלול למות?"
"בגלל מה?" השתומם התרנגול.
"כי אשתו דורשת שיגלה לה סוד, וזה יגרום

לבכות.
"אל תבכי" קרא הבעל "אני צוחק מהתאו
והחמור."
"מה עניין של התאו והחמור כאן" צעקה האישה
"אתה חושב אותי לטיפשה? אם אתה אוהב אותי
באמת, תגיד את האמת."
הבעל אהב מאוד את אשתו ולא יכול היה לסרב
לה דבר.
"תקראי את כל המשפחה. אני אגלה את הסוד
ואז לעיני כולם אמסור את נפשי לאללה."
כשכל המשפחה התאספה האיש האומלל
הסביר:
"אשתי רוצה להכיר את הסוד הכמוס שלי, סוד
שעוד לא סיפרתי לאיש. לגלות אותו אומר –
להיפרד מהחיים. אתם תחליטו איך עלי לנהוג."
במשפחה קם ויכוח גדול. היו כאלה שלדעתם
אישה חייבת לדעת את כל סודות בעלה. אחרים
אמרו שאסור לדרוש מבעל לעשות דבר שיביא
למותו. והבעל בעצמו יצא בינתיים החוצה וחשב

לסלוח לה. ולקרובי משפחה אמרה שהכל
הסתדר יפה והם כבר חיים בשלום. כולם שמחו
וחגגו עד הבוקר. ובעל ואישה חיו באושר ושלווה
עוד שנים רבות.

למותו."
"וכמה נשים לו?" שאל התרנגול.
"אחת."
"אז הוא טיפש כמו תרנגולת!" החליט התרנגול
"לי חמישים נשים ואני מסתדר עם כולם. מי
אצלם בעל הבית, הה?"
"אז מה יעשה?" הכלב לא הבין.
"חשוב שתהיה לו עלומת מקלות עץ תות
גמישות. כשהאישה תדע לשם מה המקלות
האלה, היא לא תעז להטריד את בעלה."
בעל הבית שמע את השיחה וחזר הביתה. בדרך
ניגש לעץ התות ושבר שם ארבע מקלות יפים.
ואחר כך קרא לאשתו.
כשהיא נכנסה לחדר הראה לה את המקלות
ובקול מאיים אמר:
"חדלי מהסקרנות שלך, אישה! ואם תמשיכי
לפקפק בדברים שלי ולסכן בכך את חיי, אלמד
אתך כמו שצריך!"
האישה נפלה על צווארו, נישקה לו וביקשה